

บันทึกพิเศษของลุงสมพงษ์ ด้านประติฐกิจ

โดย วิรัตน์ พร้อมเพียงบุญ

นายสมพงษ์ ค่านประติฐกิจ หรือเป็นที่รู้จักกันดีของหมู่บ้านว่า “โกเก่ง” มีภรรยาชื่อ นางบัวไข ทั้งสองคนอยู่ร่วมเป็นสามีภรรยา โดยยึดอาชีพค้าขายกระเทียมและขายของเบ็ดเตล็ดจน มีฐานะดีคนหนึ่งของหมู่บ้านหนองสลิก

นายสมพงษ์หรือ โกเก่งเป็นคนใจโอบอ้อมอารี ใจบุญสุนทานคนหนึ่ง จนมีคำกล่าวของ ชาวบ้านแถบนั้นว่า “ถ้าใครอารมณ์ไม่ดีก็ให้ไปหาโกเก่ง เพราะถ้าเห็นหน้าโกเก่งแล้วอารมณ์ที่ไม่ดีก็จะลดลง”

บ้านของโกเก่งกับบ้านของผม แม้จะอยู่คนละตำบล แต่ก็ไม่ห่างกันเท่าไร

ในสมัยที่ผมได้มีนิมิตใหม่ ๆ ในปี พ.ศ. 2524 นั้น โกเก่งมีความสนใจในนิมิตของผม มาก ถึงกับบางครั้งอาจนำจดหมายนิมิตของผมไปส่งที่ไปรษณีย์บ้าง ไปส่งตามบ้านที่ใกล้ ๆ บ้าง ด้วยความเต็มใจ ทำให้เกิดความสนิทสนมกันเป็นพิเศษ แม้โกเก่งจะมีอายุ 60 กว่าปีแล้วก็ตาม สุขภาพแข็งแรงดี บางโอกาสผมไม่มีที่ปรึกษา ก็ไปปรึกษาหารือกับโกเก่ง ซึ่งก็ได้ให้ความ ร่วมมือด้วยดีเสมอมา

ยิ่งมีอายุมากขึ้น โกเก่งก็ยังใช้เวลาและสนใจติดตามในนิมิตของผมเพราะแกล้งเห็นว่าเป็น เรื่องที่ไม่มีเกิดขึ้นบ่อยนัก และเห็นว่าเป็นเรื่องแปลกจะเรียกได้ว่าโกเก่งเป็นบุคคลรุ่นแรกที่รู้เรื่อง การนิมิตของผม

ด้วยเหตุนี้เอง คงจะเป็นบุญกุศลของนายสมพงษ์หรือโกเก่ง ทำให้ผมนิมิตเห็นโกเก่ง

นิมิตเรื่องของนายสมพงษ์หรือ โกเก่งเกิดขึ้นเมื่อวันที่ 15 มีนาคม 2531 ในนิมิตนั้นก็ ได้ มีบุคคล 2 คน บุคคลหนึ่งเป็นพระภิกษุชื่อ ครูบาคันธา อีกบุคคลหนึ่งเป็นคฤหัสถ์ ชื่อ พญา พิงคราช

ครูบาคันธา สมัยมีชีวิตจำพรรษาอยู่วัดเมืองสร้อย จังหวัดตาก

พญาพิงคราช สมัยมีชีวิตอยู่ที่คอยตุง อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย

ท่านทั้งสองก็ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์ไปแล้วกว่าพันปี โดยได้ตกลงกับผมมอบตำแหน่ง “ ล่ามในเมืองมนุษย์ ” ให้ผมทำหน้าที่อันแสนจะหนักอึ้ง โดยไม่มีเงินเดือนให้

แต่ผมก็รับตำแหน่งล่ามในเมืองมนุษย์ด้วยความเต็มใจ เพราะผมก็มีความปรารถนาความสุขทั้งโลกนี้และโลกหน้า และสิ่งที่ผมไปเห็นมา รู้คนเดียวก็ได้ประโยชน์คนเดียว แต่ถ้านำข่าวนี้ ไปบอกให้แก่บุคคลอื่น ๆ ก็จะเป็นบุญกุศลแก่ตัวผมเองด้วยเช่นกัน

ครูบาคันธาและพญาพิงคราช ได้พาผมปลิวขึ้นไปอย่างไร้จุดหมายและได้ไปลงยังที่แห่ง หนึ่ง สถานที่นั้นก็เป็นบ้านเป็นเมืองเหมือน ๆ กับที่ได้มีนิมิตของคนอื่น ๆ แต่ที่นั่นบรรยากาศร่ม เย็น ถนนหนทางสะอาดสะอ้าน มีต้นไม้เขียวชอุ่ม แต่ละต้นใหญ่โตมาก แต่ละหลังก็ใหญ่โตคล้ายวิหารจักรมุขครอบรอยพระพุทธบาท วัดพระพุทธบาทตากผ้า อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน และได้ไปหยุดอยู่ที่บ้านหลังหนึ่ง ในบ้านหลังนั้นก็มีคนนั่งรออยู่แล้ว

เมื่อคนนั่งในบ้านหลังนั้น เห็นคนทั้งสามเดินเข้ามาในบ้าน ก็ออกไปต้อนรับและเชิญเข้า ไปในบ้าน

เมื่อเข้าไปในบ้านเสร็จเรียบร้อยแล้ว คนนั่งอยู่ในบ้านหรือคนเฝ้าก็ได้พนมมือแล้วพูดขึ้น

“ให้เจ้าท่านครูบาคันธา พญาพิงคราช และล้าเมืองมนุษย์นายไพศาล แสนไชย ผมมีชื่อว่า “น้อยเสาร์” เป็นคนอาสาเฝ้าบุญกุศลที่บ้านหลังนี้ ผมได้สืบบุญจากโลกมนุษย์มานานแล้ว เมื่อเดือน 3 แรม 8 ค่ำ ปี พ.ศ. 2367 ที่จังหวัดเชียงราย ด้วยโรคไตพิการ เมื่อตายแล้ว ผมก็ได้เลือกมาเฝ้าบ้านหรือเฝ้าบุญกุศล ณ บ้านหลังนี้ไว้ เพื่อเอาบุญส่งและใส่อกใส่ใจไว้ เพื่อ จะได้ไปเกิดในโลกมนุษย์ชาติหน้า ให้มีอาการครบ 32 ประการ เหมือนคนอื่นเขา

สถานที่ผมได้เฝ้าอยู่นี้ก็คือ กุศลผลบุญของคนในโลกมนุษย์ได้ทำไว้แล้วมาเกิดเป็นอานิง สงส์ ณ แห่งนี้ โดยเจ้าของบ้านหลังนี้ก็ยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ มีชื่อว่า นายสมพงษ์ ค่าน ประดิษฐ์กิจ”

น้อยเสาร์พูดมาถึงตอนนี้ ผมก็สะดุ้งเล็กน้อย แล้วนึกในใจว่า “เออ...ของโกแก่ง” แล้ว ผมก็พูดขึ้นว่า “ยังงี้....ขอเล่าให้หน่อย”

จากนั้น น้อยเสาร์ผู้เฝ้าบุญก็ได้เล่าถึงบุพกรรมต่าง ๆ ของนายสมพงษ์ ค่านประดิษฐ์กิจ ที่มีมาในอดีตชาติแล้วจะมาระทบเอาชาตินี้

“ด้านบุญ นายสมพงษ์ หรือ โกแก่ง ได้สร้างเสนาสนะให้กับวัดไว้เป็นจำนวนมาก พร้อมทั้งสร้างหอฉัน สร้างเสาวहारให้วัดไว้หลายวัดต่อหลายวัด

ค่านบาป นายสมพงษ์ หรือ โกแก่ง ได้ทำบาปไว้หลายครั้งเหมือนกัน แต่ที่จะมาระทบเอาชาตินี้ก็คือ ได้เอาเชือกรัดคอแมวดายไป 8 ตัว

ทั้งบุญและทั้งบาปก็ตอบสนองนายสมพงษ์หรือโกแก่งเรื่อยมา แต่ในด้านบาปนั้นจะมา สนองในชาตินี้ ซึ่งจะแก้ไขอะไรไม่ได้อีกแล้ว โดยนายสมพงษ์หรือโกแก่งจะถึงเวลาสิ้นอายุแล้ว” น้อยเสาร์กล่าว

ในนิมิตนั้นผมมีความรู้สึกเข้าใจเด่นด้วยความระทึก แล้วถามว่า “นายสมพงษ์หรือ โกแก่ง จะสิ้นอายุเมื่อไหร่”

น้อยเสาร์ก็ได้บอกผมว่า “จะสิ้นอายุ วันที่ 10 มิถุนายน 2531 ที่จะถึงนี้แหละ...เพราะ บาปกรรมที่ได้เอาเชือกรัดคอแมวดายไปนั้นจะสนองผลกรรมในชาตินี้”

เมื่อได้เรื่องได้ราวมาพอสมควร ทั้งครูบาคันธา พระยาพิงคราช และผมก็ได้ล่าน้อยเสาร์ คนเฝ้าบุญของนายสมพงษ์หรือโกแก่งกลับ และได้พาผมไปรายอื่น ๆ ซึ่งในวันนั้นก็ได้ไปเห็น กุศลผลบุญของคนอีก 4 คน คือ

1. คุณดาร์ณี มалан้อย อยู่บ้านเลขที่ 10/5 บ้านคุณ ตำบลบ้านเชียง อำเภอหนองหาร จังหวัดอุดรธานี
 2. คุณสายพิณ แก้วมณี อยู่บ้านเลขที่ 120 หลังวัดโพธิ์ชัย อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย
 3. คุณสุภาพร ชื่อดอง อยู่บ้านเลขที่ 1622 ถนนกลางเมือง อำเภอเมืองจัตวารี จังหวัดขอนแก่น
 4. คุณสมหมาย แสงคำ อยู่บ้านเลขที่ 4 บ้านวังยาง อำเภอเนินมะปราง จังหวัดพิษณุโลก
- บุคคลทั้ง 4 ที่ผมนิมิตไปในวันที่ 15 มีนาคม 2531 พร้อมของโกแก่งนั้น คนเฝ้าบุญ ของเขาบอกว่า

“กุศลผลบุญของแต่ละคนมีน้อยมาก ขอให้หมั่นทำบุญทำทาน เพราะบุญที่มีอยู่นั้นมีไม่ สมกับอายุที่มากขึ้นเลย”

ผมก็ได้มีจดหมายแจ้งไปยังคนทั้ง 4 แล้ว แต่จนบัดนี้ก็ยังไม่ได้รับ

เมื่อถึงเวลาใกล้สว่าง ครุบาทันธา พญาพิงคราช ก็พาผมมาส่งที่บ้าน ขณะนั้นก็เป็นเวลา ตี 5 กว่า ๆ ของวันที่ 16 มีนาคม 2531 หลังจากนั้นผมทำธุรกิจส่วนตัวเรียบร้อยแล้ว ก็มา ใคร่ครวญถึงนิมิตต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะเรื่องของนายสมพงษ์ คำนประดิษฐ์กิจ หรือ โกแก้ง

ผมได้รำพันกับตัวเองว่า “เอ.สมควรจะบอกหรือไม่บอกดี”

ในที่สุดผมก็ได้ตัดสินใจครั้งสุดท้ายว่า “สมควรที่จะบอก ถึงอย่างไร ก็ต้องบอกตามที่ น้อยเสาร์ผู้เฒ่า บัญสั่งมา”

ในวันนั้นเป็นเวลาเกือบเที่ยงวันผมก็ได้ขึ้นจักรยานคู่ชีพ ซึ่งเป็นรถเก่า ๆ คออย่างก็สึก หมดแล้ว เพื่อไปยังบ้านโกแก้งซึ่งไม่ห่างจากบ้านผมเท่าใดนัก เพื่อที่จะเล่าเรื่องนิมิตให้โกแก้ง ทราบ ช่วงที่ผมไปถึงบ้านนั้น โกแก้งและภรรยากำลังปรุงอาหารกันอยู่ ก็ได้เชิญชวนให้ผมกิน ข้าวมื้อเที่ยงด้วยกัน หลังจากนั้น ทั้งโกแก้ง ภรรยา ลูก ๆ และเพื่อนบ้านอีก 2-3 คน ก็พากันมา ฟังผมเล่านิมิตของโกแก้ง

พอเล่ามาถึงตอนที่ว่า “โกจะถึงเวลาสิ้นอายุแล้ว” ผมก็ได้กระซิบโกเบา ๆ แต่โกแก้งเป็น คนใจแข็ง คะยั้นกะยอยให้ผมบอกวันตายให้

ผมจึงตัดสินใจบอกไปว่า “จะสิ้นอายุในวันที่ 10 มิถุนายน 2531 ที่จะถึงนี้ คุณ ไพศาลได้บอกลุง สมพงษ์ล่วงหน้าก่อนประมาณ 3 เดือนคือบอกในวันที่ 18 มี.ค. 2531)

ฝ่ายโกแก้งเมื่อได้ยินเช่นนั้น ก็พูดด้วยน้ำเสียงปกติว่า “เออ....ดีละรู้ยังก็ทีละ โทจะได้รับ ทำบุญทำทานเอาไว้ในโลกหน้า”

ทำให้ผมโล่งอกไปอีกครึ่งหนึ่ง ผม โก และภรรยา ลูก ๆ และเพื่อนบ้านก็ได้คุยกันถึง เรื่องอื่น ๆ อีก แล้วผมก็ขออนุญาตลากลับบ้าน แต่ก่อนกลับ โกแก้งก็ได้พูดกับผมว่า

“ถ้าไพศาลมีงานบุญอะไรก็บอกโกด้วย จะได้ร่วมทำบุญด้วยนะ” โกพูดขึ้น ผมก็รับคำ

จากนั้นมา โกแก้งก็ได้หมั่นทำบุญทำทานมิได้ขาด เฉพาะอย่างยิ่งได้รับทำข้าวต้มเลี้ยง พระทุก ๆ เช้า ในวัดธรรมสังเวช (วัดหนองเล็งสี) อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ บ้านของโก ซึ่งโดยปกติโกก็ได้ทำอยู่แล้ว แต่ไม่ทุกวัน ตั้งแต่ผมได้นิมิตเกี่ยวกับตัวโกแก้งก็ทำ ให้โกแก้งทำบุญทำทานมากขึ้น และตั้งอกตั้งใจมากขึ้น และเมื่อผมมีงานบุญอะไรก็ให้ไปบอกให้ โกร่วมทำบุญทุกครั้งมิได้ขาด

วันเวลาที่ผ่านไปอย่างรวดเร็ว ถ้าจำไม่ผิด คงจะเป็นวันที่ 28 พฤษภาคม 2531 ผม กับโกแก้งก็ได้พบกันอีก โดยโกแก้งไปตลาด ได้ผ่านบ้านผม ผมเห็นโกแก้งก็ได้เรียกเข้ามาคุยกัน หลาย ๆ เรื่อง โกแก้งได้พูดกับผมว่า

“โกไม่ห่วงอะไรอีกแล้ว โกพร้อมแล้วที่จะไป ลูกเด๋าก็มีการงานทำกันหมดแล้ว” ชาวบ้านหนองสะลีกแถบนั้นเขารู้ล่วงหน้ากันหมดแล้วว่าโกแก้งจะสิ้นอายุแล้ว

จนกระทั่งมาถึงวันที่ 8 มิถุนายน 2531 นายสมพงษ์ หรือ โกแก้ง ได้มีธุระเดินทางเข้า กรุงเทพฯ โดยเอาลูกจ้างไปส่งให้ญาติ เมื่อเสร็จธุระกิจก็เดินทางกลับโดยขบวนรถไฟกรุงเทพ เชียงใหม่ ซึ่งออกจากกรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 9 มิถุนายน 2531 ตอนเย็น

ขบวนรถไฟดังกล่าวซึ่งมีโก่งโดยสารเพื่อที่จะกลับลำพูน ขณะนั้นเวลาตี 3 กว่า ๆ พ้นจากเขตลำปางเข้าสู่ลำพูน นายสมพงษ์หรือโก่งก็มีอาการโรคปัจจุบันทันด่วนกำเริบ ถึงกับ กระสับกระส่ายคล้ายคนหายใจไม่ออก

คนที่โดยสารมาในขบวนรถไฟเดียวกัน เมื่อเห็นโก่งมีอาการเช่นนั้นก็ช่วยกันปฐมพยาบาล พร้อมทั้งแจ้งให้เจ้าหน้าที่ของการรถไฟทราบ ซึ่งก็ได้รับการช่วยเหลือด้วยดี แต่ก็ช่วย กันจนสุดความสามารถของคนเหล่านั้น นายสมพงษ์ ค่านประดิษฐ์ หรือโก่ง ก็ได้สิ้นลมหายใจบนขบวนรถไฟนั้นเสียแล้ว ก่อนที่รถไฟขบวนนั้น จะจอดเทียบชานชาลาลำพูน ในเช้ามีด วันที่ 10 มิถุนายน 2531

เมื่อรถไฟจอดถึงสถานีลำพูนเรียบร้อยแล้ว เจ้าหน้าที่ของการรถไฟก็นำศพส่งโรงพยาบาลลำพูน แล้วได้ติดต่อญาติให้ไปรับศพ ซึ่งได้ข้อมูลจากบัตรประชาชน

ทางบ้านญาติเมื่อทราบข่าวเช่นนั้นก็ตกใจ แล้วพากันไปรับศพที่โรงพยาบาล แม้ทุกคนที่ เป็นญาติจะทราบล่วงหน้าแล้วว่าชีวิตของโก่งเหลือน้อยเต็มที แต่ก็อดที่จะร้องไห้อาลัยอาวรณ์ ไม่ได้ต่อการจากไปของโก่ง

หมอได้สันนิษฐานว่านายสมพงษ์ หรือ โก่งเป็นโรคหืด และโรคนี้ก็เป็นโรคประจำตัวอยู่แล้ว

คนเราเมื่อถึงเวลาที่จะสิ้นบุญแล้ว ทำอย่างไรก็ไม่มีทางที่จะต่ออายุได้

โก่งเองแม้รู้ว่าชีวิตของตนจะอยู่ในโลกนี้ไม่นานนัก โก่งก็ไม่ประมาทและไม่กลัวตาย ขึ้นบ้านไหนก็มักจะไปเล่าเรื่องที่ไพศาลนิมิตถึงตัวแก ชาวบ้านรู้จักกันไปทั่ว แต่วิสัยของชาวบ้านก็ ไม่นึกว่า โก่งจะเสียชีวิตตามนิมิตของไพศาล

อย่างไรก็ตาม โก่งก็ไม่ประมาทจะทำทุกสิ่งทุกอย่าง โดยเฉพาะร่างกายของโก โก่ง ได้ทำหนังสือถึงผู้อำนวยการโรงพยาบาลมหาราช (สวนดอกเชียงใหม่) เพื่อขอมอบร่างกายของ โกหลังจากที่โกเสียชีวิตไปแล้ว ให้นักศึกษาแพทย์ไว้ศึกษา

ข่าวสารเสียชีวิตของโก่งได้แพร่สะพัดออกไป แต่ก็ยังไม่ฮือฮาเท่ากับการนิมิตของಮ್ಮ မိနိမိတ်มหัศจรรย์ สามารถบอกเหตุการณ์ล่วงหน้าได้ หากวันใดผมตั้งใจจะช่วยเหลือวัดใด ก็จะมี คนที่รู้จักพากันไปร่วมทำบุญกันอย่างคับคั่ง อย่างที่ไม่เคยมีผู้ใดทำได้มาก่อน

เรื่องนี้จึงเป็นอุทาหรณ์ได้เป็นอย่างดี บุญและบาปนั้นมีจริง สิ่งที่น่าอัศจรรย์ก็คือความ พลัดพรากจากสิ่งที่ตนรักละหวงแหน ไม่มีสิ่งใดที่จะวิเศษยิ่งกว่าการน้อมนำพระรัตนตรัยเข้ามาสู่ จิตสำนึก เพื่อความสุขทั้งโลกนี้และโลกหน้า

หากมีชีวิตอยู่โดยปราศจากพระรัตนตรัยอันเป็นที่พึ่งสูงสุด ชีวิตก็จะมีความรู้ร้อนและ ความทุกข์อย่างไม่มีที่สิ้นสุด

การได้มีโอกาสทำบุญทำทานเปรียบเสมือนได้นำไปหล่อเลี้ยงจิตใจที่เหี่ยวแห้งอับเฉาให้ สดชื่น มีชีวิตชีวาและกำลังใจในการที่จะเผชิญหน้ากับอุปสรรคนานาประการที่รุมล้อมเข้ามาอยู่ ตลอดเวลา

หลังจากที่โก่งได้เสียชีวิตไปตามอำนาจแห่งกฎของธรรมชาติ เหล่าบรรดาแห่งกฎของ ธรรมชาติเหล่าบรรดานักเลงหัวไม้แถว ๆ บ้านผมหลาย ๆ คนที่เล่นการพนันบ้าง กินเหล้าเข้า เมายื่นเมาบ้าง ก็เกิดสะดุ้งกลัวต่อบาปกรรมหลายต่อหลายคน

มีหลายคนเหมือนกันที่เมื่อก่อนไม่ค่อยได้ทักทายกัน เดินผ่านไปมาหน้าบ้านผมให้วัน เวลาผ่านไปอย่างไร้คุณค่า เดี่ยวนี้ก็มีคนเหล่านั้นอาสาในการที่จะมาช่วยเขียนจดหมายบ้าง ขอ อาสาไปส่งจดหมายที่ไปรษณีย์บ้าง อาสาเอารถไปส่งในการทำบุญทำทานบ้าง ซึ่งผมก็ยินดีและ เต็มใจให้คนเขาเหล่านั้นได้ช่วยเหลือ เพื่อเป็นการแบ่งบุญแบ่งกุศลให้เขาเหล่านั้น

บางคนก็เป็นคนมีเดบอด ไม่รู้จักคุณของพระรัตนตรัย ผมก็ทำหน้าที่เป็นครู สอน หนังสือให้พวกเขา ให้เขาได้มีดวงตาแห่งความสว่างไสวเกิดขึ้นในจิตใจ บางครั้งผมพูดไปเขาก็ นิ่งร้องไห้ไป ก็เพราะเหตุว่าเขาขาด กัลยาณมิตรที่ดี ขาดผู้นำทางที่ดี ที่จะอบรมสั่งสอนเขา พวก เขาเหล่านั้นก็ได้แบ่งเบารภาระของผมไปไม่ใช่น้อย

ลุงเต็งก็จากไปแล้ว โกแกงก็จากไปแล้ว ก็คงจะมีคนอื่น ๆ อีกที่จะทยอยกันไปสู่จุดหมาย ปลายทาง คือ ความตายในที่สุด ทรัพย์สมบัติที่มีอยู่ก็ทิ้งไว้ให้คนอื่นหมุนเวียนกันเรื่อยไป

สมเด็จพระบรมศาสดาตรัสว่า “สิ่งเหล่านี้เป็นของโลก เป็นสิ่งสมมติ ไม่จีรังขออย่าให้ ประมาท”

หากบันทึกนี้ยังมีคุณค่าสาระอยู่ ผม (นายไพศาล แสนไชย) และนายวิรัตน์ พร้อมเพียง บุญ ผู้บันทึก ขอโหสิกรรมและขออุทิศส่วนกุศลให้แก่ ลุงเต็ง และ โกแกง ขอให้ไปสู่ สัมปรายภพที่ดี แม้จะเวียนว่ายตาย เกิดก็ขอให้เกิดเป็นมนุษย์ พบพระพุทธศาสนา และได้มาร่วม ทำบุญทำทานกันต่อไปอี ตลอดจนเข้าถึงพระ นิพพานในที่สุดเทอญ

หมายเหตุ : กรณีของลุงสมพงษ์ ด้านประดิษฐ์กิจหรือโกแกงนี้ ข้าพเจ้า (นายรักไทย ใจพระ) ได้ เดินทางไป ตรวจสอบข้อมูลด้วยตนเองอีกครั้งหนึ่ง โดยได้ไปสัมภาษณ์คนในครอบครัวของลุง สมพงษ์ พร้อมทั้งถ่ายทำ วิ. ดี.โอ.เก็บไว้ที่ชมรมด้วย ซึ่งก็ได้รับคำตอบว่าเป็นความจริงตามที่ได้มี การบันทึกไว้